

Psaníčko o snu.

Zvonění. Ten nepříjemný drnčivý zvuk. Co je? Co se děje? Otvíráš oči, praštíš do budíka, co tě právě probudil. Za okny je smutné uplakané listopadové ráno. Přesně takové, jaké nemáš rád, z jakých na tebe vždycky padají deprese a chmury. Víš, že se celý den pořádne nerozvední, že bude jen šedivo a vlhko. Přivřeš ještě na vteřinku víčka a snažíš se vzpomenout, proč ti před chvilkou bylo tak fajn. Aha sen, byl to sen...

Byli jste na Krávojně, courali po těch tolik známých místech a přemýšleli co bude potřeba zařídit. Byli tam všichni co je máš rád, včetně těch, s kterými si občas vjedeš do vlasů. Sluníčko svítilo, od Melounku koncertovaly žáby, zašli jste k Beránkovi, vlastně teď už Vojtovi podívat se na podsady, pili s Lískovcem, dokonce i ta žlutá Patricie se tím snem mihla. Po blankytném nebi letěly sněhobílé mraky, večer praskal oheň a zněla kytara, ve sklípku se chladil Regent. Pořádně si nepamatuješ, co všechno jste tam vlastně dělali, byla to zábava i trochu práce, tak jak to už o těch vašich květnových víkendech bývá. Jedno ti ale zůstalo. Když jsi znovu otevřel oči, bylo ti v duši líp. Chvilku to trvalo, než sis uvědomil, že není květen ani červen, ale pořád ten pitomej listopad, co o něm už i Jaruška ví, jak ho nemáš rád, ale rázem ti to bylo jedno. A co víc. Věděl jsi, že letos už asi žádný deprese nepříjdou, že si ten sen zase splníš a budeš tam, kde ti je nejlíp. Pochopil jsi, že na to špatný se má zapomenout, poslat to Mléčnou dráhou do pryč. Vždyť těch pár týdnů v ráji na zemi, kterému říkáš Jižní Čechy a který začíná kousek za Veselím nad Lužnicí, za tu námahu, zlobení a nervy stojí.

A tak jsi vděčný té listopadové noci, že ti nad ránem poslala tak krásný sen, jsi vděčný i budíku, že ti na něj nedovolil zapomenout a víš, že uděláš všechno pro to, aby se příští rok zase vyplnil. A o tom tohle psaníčko bylo.

P.S. Za pár dní jsi vytiskl žádost o povolení k táboření. Byly u toho dvě moc správné holky a asi si ani nevšimly, jak se ti trásly ruce...

listopad 1997

